

TEAK TRAILS

Words & Photos: Ron Emmons

How a timber boom helped shape the kingdom of Siam

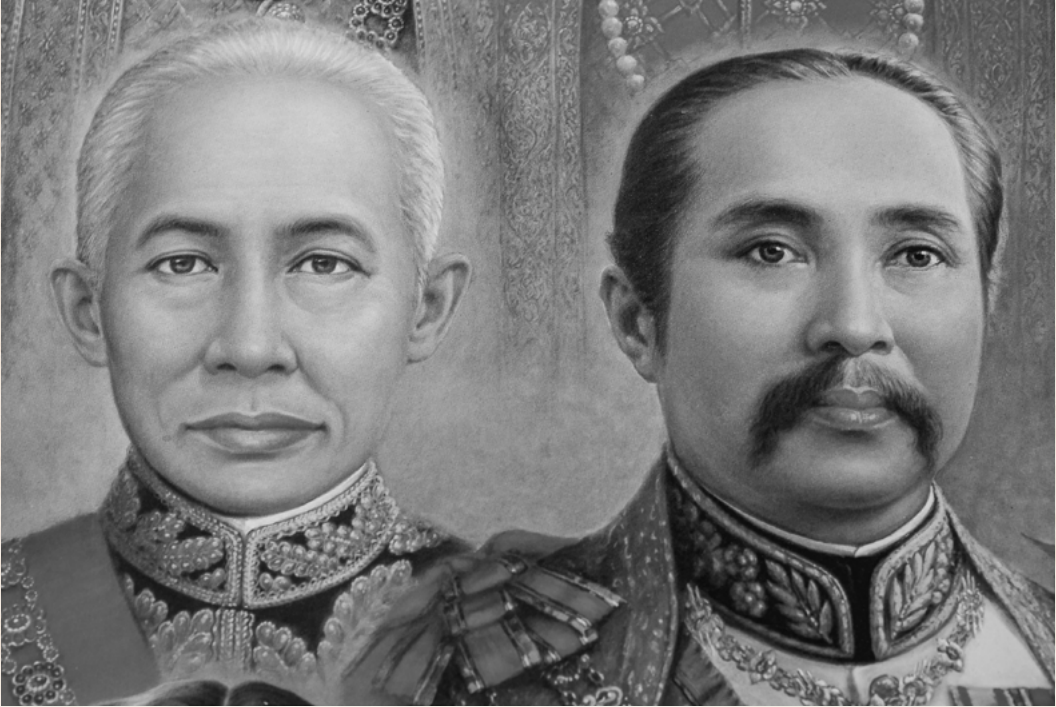

Beginning of the Teak Boom

In the mid-19th century, the Kingdom of Siam was virtually unknown to the outside world, but that started to change in 1855 when King Mongkut of Siam and Sir John Bowring, representing the British government, signed what became known as the Bowring Treaty. This treaty guaranteed Siam its sovereignty in return for drastically reduced taxes on Siamese products such as teak and ivory, which led to an increase in international trade.

At the time, the region around Chiang Mai, formerly known as Lanna, was still an independent kingdom, though its ruler or “chao” paid triannual tribute to the King of Siam. This in itself was an arduous undertaking, involving at least a month on a boat going downstream to Bangkok bearing gifts and then an even longer journey back upstream to the north.

In those days, the hills around Chiang Mai bristled with teak,

Top
King Mongkut
(left) and King
Chulalongkorn
(right)

Below Left
An illustration of Sir
John Bowring

Below Right
Elephants moving
huge teak logs

which was in great demand for building ships by colonial powers such as Britain and France, both eager to expand their empires. In 1882, a shipment of teak from Bangkok to Liverpool was auctioned for twice the expected price, and the teak boom took off.

Establishments like the Borneo Company and Bombay Burmah Trading Company opened offices in Bangkok and hired agents to control their operations in the northern hills. The agents negotiated concessions with the local ruler to log the forests

In those days, the hills around Chiang Mai bristled with teak, which was in great demand for building ships by colonial powers.

Photo courtesy: family of Frank Frere

Photo courtesy: Oliver Backhouse

and sent gangs of loggers and elephants into the jungle to fell the trees.

Elephants and Teak Logging

Without elephants, teak logging would have been unthinkable. In those days before machines, only elephants were capable of hauling logs weighing several tonnes from where the tree was felled to the riverbank, ready to be sent downstream in a teak raft.

There were many steps in teak logging, and the whole process, from girdling trees to selling planks of teakwood at the sawmills in Bangkok could take five years or more. Girdling involved removing a strip of bark and sapwood from the circumference of the tree, which kills it within a few years. Felling was a particularly precarious process; if the tree fell the wrong way, it could split the trunk or crush the loggers, so wedges were shoved into axe cuts to make the tree lean the right way.

From Top to Bottom
A raft of teak logs
covers the river

The first bridge over
the Ping River was
made of teak by
Marion Cheek and
opened in 1890

Photo courtesy: Oliver Backhouse

Clockwise from Top
Traditional
Northern-style teak
house in Phrae

Khum Chao Burirat:
bedroom and shrine

Khum Chao Burirat:
a relaxing corner

Khum Chao Burirat
is a good example
of Lanna Colonial
architecture

Mural of elephant
being venerated,
Wat Phra That
Suthon Mongkhon
Kiri, Den Chai, Phrae

The least favoured job for teak loggers, however, was unging, which involved taking a group of elephants to the heart of a logjam on a river, getting them to prize out the jammed logs and hoping they would not all be swept away in the ensuing rush of water. Years of drought could also be disastrous, since the rivers would not rise enough to float the logs downstream, and the teak agents were left cursing their bad luck. Nevertheless, when conditions were good, teak trading could be a very lucrative business, and the teak tycoons built themselves lavish homes run by retinues of servants.

Siam Spreads North

In the 1880s, the profitable teak trade in Chiang Mai began to attract the interest of Britain and France as well as Siam. When Britain annexed Upper Burma and France pushed west from Vietnam to Laos, it seemed that either nation might snatch this remote land, but the stealth of the Siamese beat them to it with a

series of laws that gradually eroded the powers of the local ruler. The deal was virtually sealed by an act of regal diplomacy. When King Chulalongkorn of Siam heard that Queen Victoria of Britain wanted to adopt Dara Rasamee, daughter of Chiang Mai's ruler Chao Inthawichayanon, he stepped in and took the 13-year-old princess as a consort to Bangkok. By

the end of the 19th century, Chiang Mai and the northern provinces were incorporated into the Kingdom of Siam. Just over a century later, Chiang Mai is one of the most popular destinations for domestic tourists, partly because its language, culture and cuisine set it apart from mainstream Thai culture. So let's follow the teak trail to landmarks that carry echoes of the teak boom era. **Following the Teak Trail**
A good place to start is right in the

heart of Chiang Mai's old walled city at a building formerly known as the Khum Chao Burirat, which was built for a high-ranking official in 1889. These days it is home to the Lanna Architecture Centre and is a classic example of a style known as Lanna Colonial, which combines features of Western and Eastern design. The ground floor of bricks and mortar with its shady colonnade is typical of Western colonial style while the upper floor of teak with its breezy veranda is ideal for the humid Thai climate.

Clockwise from
Top Left
Chao Dara Rasamee

Chao
Inthawichayanon,
ruler of Chiang
Mai in the late 19th
century

Teak barge carrying
sightseers passes
under the Jansom
Memorial Bridge

137 Pillars: the
centrepiece is the
former Borneo
Company office

137 Pillars: Tricycles
on hand to take
guests around

137 Pillars: the lush
interior of the
main house

Avenue of teak trees
near Chiang Mai

In the 1880s, the profitable teak trade in Chiang Mai began to attract the interest of Britain and France as well as Siam.

Photo courtesy: 137 Pillars

Clockwise from Top
Gymkhana Club: the
terrace is shaded by
a huge rain tree

Gymkhana Club:
archive image of
polo champions

Gymkhana Club:
early 20th century
members, including
Louis Leonwens,
second left

Below
Teak logging would
be unthinkable
without the
assistance of
elephants

Photo courtesy: Gymkhana Club

From here, hop to the Ping River Footbridge, which was actually the first permanent bridge over the Ping River when it opened in 1890. It was initially built of teak by Marion Cheek, a wealthy teak trader (see sidebar) and it stood for many years before it was broken by the steady stream of teak logs from the north. These days its concrete replacement is known as the

Jansom Memorial Bridge, which joins Wat Ketkaram on the east bank and Warorot Market on the west.

Just a block east of the bridge is the 137 Pillars Resort, which boasts as its centrepiece the former office of the Borneo Company in Chiang Mai in the days when Louis Leonowens (see sidebar) was their Chiang Mai agent. Non-guests are welcome to come in for a peek or to enjoy afternoon tea in the super-sophisticated setting.

Also on the east bank of the Ping River, about a kilometre downstream, lies the Chiangmai Gymkhana Club, where the teak agents used to meet for cocktails and matches of cricket, golf and polo. The club is still a popular haunt, and its terrace which looks out over a lush green golf course from the shade of an enormous rain tree is the perfect place to enjoy a sundowner at the end of our teak trails tour.

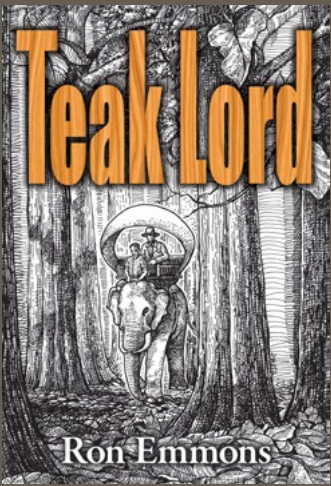

MEET THE TEAK LORDS

Two of the best-known teak traders in Chiang Mai, who both worked as agents for the Borneo Company, were Marion Cheek and Louis Leonowens. Cheek arrived in Chiang Mai to work as a medical missionary but turned to trading teak when his friend Chao Inthawichayanon, the local ruler, gave him concessions to log the forests.

Leonowens arrived a few years later with boyhood dreams of fame and fortune and a helpful friendship from his youth with King Chulalongkorn. As their relationship developed, Cheek and Leonowens shared a fascination with Lanna culture, and even shared a harem of local beauties. But when it came to teak profits, neither was prepared to share.

You can read more about their escapades in the recently published historical novel “Teak Lord” listed in www.amazon.com

เมื่อศตวรรษที่ 19 สยามคือดินแดนตะวันออกไกลแสนลึกลับที่น้อยคนจะมีโอกาสได้เดินทางมาหรือแม้กระทั่งฝันถึง จวบจนวาระที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 และเซอร์จอห์น เบาว์ริง ได้ลงนามในสนธิสัญญาเบาว์ริง ซึ่งเปิดศักราชการค้าระหว่างราชอาณาจักรสยามกับจักรวรรดิอังกฤษ และทำให้สินค้าพื้นเมืองของสยามอย่างไม้สักและงาช้างกลายเป็นสินค้าที่ตลาดทั่วโลกต่างต้องการ ในยุคดังกล่าว ราชอาณาจักรล้านนา ซึ่งประกอบด้วยดินแดนรอบๆ จังหวัดเชียงใหม่ในปัจจุบัน ยังเป็นรัฐเอกราชที่มีความสัมพันธ์อันดีกับพระมหากษัตริย์แห่งสยาม นอกจากเครื่องบรรณาการที่เจ้าผู้ครองล้านนาส่งลงมาให้กับพระนคร สิ่งหนึ่งที่ทำให้เชียงใหม่มีความสำคัญต่อสยามคือป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ที่มีไม้สักเป็นจุดเด่น ซึ่งกระตุ้นความสนใจของเจ้าอาณานิคมอย่างอังกฤษและฝรั่งเศส เพราะไม้สักคือไม้ตัวเลือกลำดับต้นๆ ของการต่อเรือ และการจะเป็นเจ้าอาณานิคมในยุคสมัยดังกล่าว เรือคือพุนอำนาจอันทรงพลัง และช่วยสนับสนุนการเดินทางออกค้นหาอาณานิคมใหม่ๆ บริษัทการค้าอย่าง Borneo Company และ Bombay Burmah Trading Company ต่างเข้ามาตั้งสำนักงานในพระนคร พร้อมกับส่งตัวแทนเข้ามาเจรจาเกี่ยวกับผู้ครองนคร เพื่อย่อสืบทอดการทำป่าไม้ในภาคเหนือ

ตามเข็มนาฬิกา
จากบน
ไม้สักที่แกะสลัก
ลวดลายสุดวิจิตร
ในจังหวัดแพร่

สะพาน
จันทร์สมอนุสรณ์
สะพานข้ามแม่น้ำปิง
สำหรับคนข้าม

แนวระเบียงไม้สัก
สลักสลาลวดลาย
อย่างประณีตงดงาม
ที่คุ้มเจ้าบุรีรัตน์

เรือนไทยไม้สัก
ใกล้กับลำน้ำปิง
ในจังหวัดเชียงใหม่

หากปราศจากโกล้งช้าง การตัดไม้สักนั้นก็แทบเป็นไปไม่ได้ เพราะในโลกที่ไร้เครื่องจักร ช้างคือเครื่องมือเพียงอย่างเดียวที่จะลากจูงท่อนซุงจากป่าไปยังริมน้ำมาก่อนจะมัดรวมเป็นแพเพื่อส่งลำน้ำลงมายังบางกอก หากปีไหนน้ำแห้ง ท่อนซุงจากเมืองเหนือก็ไม่สามารถลำเลียงลงมาได้ แต่ยามใดที่น้ำอุดมสมบูรณ์ อุตสาหกรรมป่าไม้ก็รุ่งเรืองตามไปด้วย นำมาซึ่งความมั่งคั่งของนักธุรกิจค้าไม้ดังจะเห็นได้จากคฤหาสน์หรุหร่าและเจ้ารับใช้เต็มบ้าน ด้วยความต้องการที่จะรวมประเทศให้เป็นหนึ่งเดียวกันท่ามกลางสายตาจับจ้องของพระมหากษัตริย์เจ้าอาณานิคม สยามผนวกล้านนาเข้าเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนในสมัยรัชกาลที่ 5 ด้วยการสมรสกับเจ้าดารารัศมี พระธิดาของเจ้าเมืองเชียงใหม่ เสน่ห์ของเชียงใหม่ทั้งในด้านวัฒนธรรม ภาษา และอาหารที่โดดเด่น ตลอดจนอากาศและธรรมชาติ ได้กลายมาเป็นจุดที่ดึงดูดผู้มาเยือนจำนวนมากมาในแต่ละปี นอกจากสถานที่ยอดฮิตที่เราจะคุ้นเคยกันในเชียงใหม่แล้ว ลองมาสำรวจสถานที่สำคัญต่างๆ ในรูปแบบที่แตกต่างไป เพื่อเรียนรู้ถึงความรุ่งเรืองของเส้นทางไม้สัก

เริ่มต้นการเดินทางบนถนนสายประวัติศาสตร์ที่คุ้มเจ้าบุรีรัตน์ ใจกลางเมืองเชียงใหม่ ในอดีต คุ้มเจ้าบุรีรัตน์เป็นคุ้มเจ้านายและข้าราชการระดับสูงของเมืองเหนือ

มาเรียน ชิค และหลุยส์ เลียวโนเวนส์ คือสองเจ้าพ่อค้าไม้ที่โด่งดังที่สุดในเชียงใหม่ ทั้งคู่ทำงานให้กับ Borneo Company แต่คนละวาระกัน ชิคเดินทางมายังเชียงใหม่ในฐานะมิชชันนารีด้านการแพทย์ และได้รับสัมปทานการทำป่าไม้จากพระเจ้าอินทวิชยานนท์ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ ส่วน เลียวโนเวนส์เดินทางมาเชียงใหม่พร้อมกับความใฝ่ฝันถึงชื่อเสียงและโชคลาภ รวมทั้ง

สายสัมพันธ์อันดีกับราชสำนักในรัชกาลที่ 5 นอกจากความหลงใหลในวัฒนธรรมล้านนาและความงามของสตรีเมืองเหนือที่ทั้งชิคและเลียวโนเวนส์มีร่วมกัน สิ่งที่ทำให้ทั้งคู่ไม่มียอมลดราคาออกไปกัน เป็นอันขาดคือเรื่องผลกำไรจากการค้าไม้ ติดตามอ่านประสบการณ์ของทั้งคู่ได้ในนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง Teak Lord ได้ที่ www.amazon.com

และได้ปรับเป็นศูนย์สถาปัตยกรรมล้านนา เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาตัวอย่างสถาปัตยกรรมเฉพาะทางที่เรียกว่าล้านนาโคโลเนียล ซึ่งผสมผสานลักษณะการออกแบบสไตล์ตะวันตกและตะวันออกให้เข้ากับอาคารเรือนชั้นของไทยได้อย่างลงตัว จุดหมายต่อไปคือ สะพานข้ามแม่น้ำปิง ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำปิงถาวรแห่งแรก และก่อสร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ.2433 โครงสร้างดั้งเดิมของสะพานนั้นทำจากไม้สักที่ได้รับ การสนับสนุนจากพ่อค้าไม้ มาเรียน ชิค ก่อนจะพังทลายไปเพราะกองทัพอังกฤษที่ไหลบ่ามาตามกระแส น้ำ ปัจจุบัน สะพานแห่งนี้ได้รับการบูรณะเป็นสะพานคอนกรีต พร้อมกับชื่อใหม่ว่าสะพานจันทร์สมอนุสรณ์จากสะพาน เมื่อเดินทางมาทางตะวันออก จะพบกับ 137 Pillars House ที่เคยเป็นสำนักงานของ Borneo Company ในยุคที่หลุยส์ เลียวโนเวนส์ ดำรงตำแหน่งตัวแทนบริษัทประจำเชียงใหม่ แม้จะไม่ได้จำพักที่โรงแรม แต่ก็สามารถเข้ามาเยี่ยมชมดูสถาปัตยกรรมหรือจับน้ำชายามบ่ายได้ ปิดท้ายเส้นทางสายประวัติศาสตร์ ด้วยการจับมือกับเพื่อนร่วมชมอาทิตย์อัสดงที่ Chiang Mai Gymkhana Club บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำปิง สโมสรแห่งนี้เคยเป็นสถานที่รวมตัวของผู้นำหัวคองในแวดวงธุรกิจค้าไม้ เพราะมีบรรยากาศที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการจับมือเกลา เล่นคริกเก็ต กอล์ฟ และโปโล ระหว่างตกลงดีลธุรกิจกัน